

Döbrentei Kornél

Poéma

Bámésznépnek megtérül a panoráma?
Summázat a kiegyezés 150. évfordulója alkalmából
 (lírai elbeszélés)

I.

1867–1967, éppen száz éve,
 nagy mérlegünk súlya letéve,
 rá tizenkét hónapra,
 kiderült, szemünkre csúszott Isten kalapja;
 megszállta a szovjet Csehszlovákiát,
 előtte leverte 56-os szabadságharcunk,
 irgalmatlanul behajtva a szabadság-sarcot rajtunk,
 s aztán félszáz esztendőre,
 tovább emésztett minket a falánk bendő,
 önsorsrontó dőreség, máig nem tanultunk belőle,
 a múlt előtti s a jövő utáni köz a jelen, rettentő.
 Köröttünk mennyi állam feltámadt, összetört, szétesett,
 megannyi eltékozolt vérünkből éledett,
 miért, hogy Csillagösvényünk Trianonhoz vezetett?
 S azóta számos kis trianon következett,
 és követi mennyi halálos csapda még, fiúk,
 bekerítettek minket, van-e még kiút?

Rossz kiegyezések, alkuk a fejünk fölött,
 miközben felettünk keselyük hada körözött,
 és lecsap ma is,
 legyen a neve miszter vagy tovaris.
 Akkor még szarházy kórusban szólt a vivát,
 elveszejtésünkre azóta is a megvezetett világ éljent kiállt.
 Noha a zöm tudta végre,
 Jan Palach és Bauer Sándor önkéntes vére,
 eltiport szabadságküzdelseinkkel tetézve,
 visszaszáll az elaggott múmiák fejére.

A Kiegyezés nem legyőzetés, híg álom,
 nem szabadesés, mert a tehetetlen tömegnek,
 melyet bárkik, bármire felhergelnek,
 súlya húz génjeibe kódolt vágykép, az önálló állam,
 hát nehéz, és nem olyan ritkán,
 vonzerővel delejezett, jókor színre lépett titán,

ideig-óraíg szabja medrét az áradatnak,
 de nem a nyívó kubikus taligákat felvontató hadnak,
 meglehet, egyzsákba-tánc,
 ki ritmust váltna, megfeszül a lánc.
 Kiegyezés, ugrás a sötétbe, ahol a Hold-sem-oldhatja ború,
 vékony a mezsgye, megmaradás vagy polgárháború.
 Inkább élni együtt közös gyomorbugyorban,
 kólibaktérium-bandériumban.
 Königrätz után lovagias illedelem-é a módi?
 Egy nemzetért kötelesség-e zsarolni?
 Azóta is hányszor készített szembenézni a történelem-valódi:
 mindaz, ami nyerhető, elagott, ócska holmi.
 A Kiegyezés nem legyőzetés!
 Vereséghez sok, győzelemhez kevés.
 Orosz pikákkal ösztökélt előzmény,
 didergető fagyba mélyhűtött remény!
 Feleljenek azok, kiknek felelniük kell,
 mert elrontották a nemzeti jövőt, el a múltat,
 sebeink mindig fölfakadva kiújulnak,
 nincs-válaszok rothadni kész zöld halma még hány veremre lel?

Messzi időkből a *Ne bánts a magyart!* feljajdulás előtt,
 mikorra a haza az agyaras kínokba belenőtt,
 megpróbálták 907-ben, a pozsonyi csatában,
 Ludovicusék eltiporni népünk, hatalma növekvő teljében,
 akarták, írmagja szakadva többé ne éljen,
 tapostassék elemésztő sárba színe virágában.
 (Azóta is hányszor, de hányszor törtek ránk lankadatlan!
 elátkozott Éden ez a Kárpát-medence-katlan!)
 A Nyugat hadizászlaira mementóként rótták,
 már akkor is erről szóltak uszítások, vérgőzös tábori nóták:
 a tett ezerévesen tegnapi, a kórus mai,
 jelenvalóságukat áthallani,
 a guggolós kozák-harmonikán,
 megelőzte őket az angol, amerikai szőnyegbombázás-nyitány,
 berlini falon, tankdübörgésen, vasfüggönyön is átszűrődik a zaj:
 a falhoz vágott csecsemők sikolya, a megerőszakolt, szétfeszített combú asszonyi
 Jaj – :
 Nekünk ez a felszabadulás,
 másként fordítva, ordítva: fel, szabad dúlás.
 Jelszó: *Minden magyarikat kiirtsátok,*
 ötszörös a túlerő, nem foghat birodalmiakon, nyílvessző, sem átok.

Nem sejtették, hogy az ősrég
 vérrel megpecsételt törzsszövetség
 megmaradást igenlően működik, meg nem kopott, még nem fakul,
 és Árpád hadúr, irgalmatlan-vadul
 odacsapott! A kenetteljes hódító horda csapot, papot
 hátrahagyva, száz évre zömében kiirtatott.
 Az egy mindenkiért, mindenki egyért

benső parancsa, az összetartozás-tudat vezette győzelemre a vezért.
Akkor nem üzérkedtek, uzsoráztak a szabadsággal, a honárulás
haszna nem volt még oly busás,
bár járt érte harminc ezüst, tál lencse, birtok, előjog,
tudván tudva, miként a dudva, ez idővel nőni fog.
Kétes az egyensúly hűség és hűtlenség között,
az erkölcs Fatia Negra árnyékába költözött,
keskeny a mezsgye, megtartja a maradék zöld sávot,
amit a kecske taktikusan lerágott,
de nem fanyalodott csupán rideg kosztra,
mindig vigyázott, valakiknek maradjon meg a káposzta!

Bevált a hatalom-titok nem avuló receptje,
az *Oszd meg és uralkodj!* – nemzeti mély kelepce.

Világosnál letett fegyverek, kettétört kardokból nagy halom,
ráereszkedett sötétségként a Nap-korom vastagon,
onnan hova látni, kietlen a távlat, uralg a semmi,
ha férfi könnyek gyémántja az ára, érdemes-é lenni?
Kötelező! csak így nem vész pocsékba a hősi elesettek halála,
csak így nyerhet igazolást, utódaink nem születtek hiába!
Az aradi sánc sem vesztegelt parlagon,
földjéből – szomorú foganás – cölöpök sarjadtak, az égből
hóhérkötelek csüngtek alá, a gyűlölet hurokká kunkorodva épül,
aztán ünnepi krigli söröket vedel a sok pribék-vadbarom,
ivadékaik itt lakomáznak, vígadnak máig,
a honárulás eredet-vonalát visszavezethetik ükapákig.

Később, 1957. május elsején,
pár debrecenivel bővül e rémregény,
ha erőszakkal kivezényelve is, de megint
a nép saját gyásztorára emel pohárt s csettint,
mint a D 207-es miniszterelnök, ki pezsgővel
csonkolt honunkban tisztelte meg Romániát, hogy elbánt Erdéllyel,
vagy a puccsos-puccos alávaló másik,
ki furfanggal rábírt a nemzet böszme részét, tagadja meg testvéreit,
hogy már nem érvényes a vérszövetségi hit,
a történelmi köldökzsínór elvásik.
Kik ezek,
genetice fals, hazátlan hullámlovas stréberek?
Hozzájuk képest egy kiürített budi,
a tisztaságtól emelkedett, fabódés buli,
ki s mi viszi el már végleg őket?
Szabad-é megterhelni velük a temetőket?

És azóta is, ravatalon mindig ott van, lesz, félek, nem utolsó,
ama hetedízigen sem temethető, hetedik koporsó.

II.

Koholt finnugor eredet s döglesztő turáni átok,
 ennyi volnánk? Századokon át ezt sulykoljátok
 próféta álorcás, propagandavetéstől tarackos nyelvű szolgák,
 őstörténetünk, régi hitvilágunk meghamisítva, tagadva,
 agyakat mostok, rothadást öntöztök, mindőtök jól végzi a dolgát;
 érdemeink kisajátítva, csak a bűnök birtokosa lettünk,
 tündökléstek fonákját forgatható professzorköpeny takarja,
 rágalmaitok malomkövei közt megőrlettünk,
 segédletekkel tömeggyilkos birodalmak mutatnak humán arcot
 a zsarolással gyarmatosított, leigázott négy világtájnak,
 a Sztálin-fattyá sátánokkal szövethető bagázs addig csikorítja a harcot,
 – ne ábrándozzák el magukat, mert ez nem ama végső! –,
 míg belőlünk megrendelésre kollektív bűnös népet kreálnak.

A történelmi szemétdombról kísértetni lehet, föltámadni késő!
 Győzködhet ellene némely címzetes, cinkelt hangadó,
 katedra mögül tudomány-glóriásan fölsejlő alakja,
 fröcsögi: ez a vidék már foglalt, akár egy WC, őshonosoknak sem kiadó,
 agyhordalékuk a homály, demokratikusan az a mienk,
 szenvedélyük kupec-szennvedelem, új honfoglalás alapjait lerakja.
 Az igazságot szakszerűen kifertőtlenítették belőle, a teherlift kileng
 az időből, hová tűnt a hazát magasba emelő tartalom,
 és a hamleti képesség, hogy visszazökkenteni tudd,
 végül, tán szerencse, ha álmodig visszaaludsz,
 mert borzalmas, ha bedeszakázott ablakon,
 csalfa reményként tükröződik a vetített szabadság-lyuk,
 s tudatlanságod elnyelő önsötétségének aljába jutsz?
 Valójában nem ez vakít,
 előtte felpróbáltad a Nagyigaz farsangi maszkjait;
 a hullafoszlányokat koporsókemény-fedelű könyvekben megleled,
 érte sóvárgásod hiábavaló, magadba temetheted.
 Mi a következő: a nyolcadik törzs, a soros?
 A hazugság-hínár szövevénye örvénybe húz, szabadulni túl szoros,
 Harsány csöndben mérgező titkos rettenet,
 akit vállaltan e tájba szültek, annak ittléte végrendelet.

Részemről vége a tegeződésnek. Ezekkel? Hé, maguk,
 kicsodák, mi jogon tolakszik arcunkba, ünnepes asztalunkra faruk?
 Mert megengedhetik, vagy vélik, orrikaikból csiklandó a bűzük?
 Globális tabu, hogy önvédelmet kezdjünk, nemhogy betetőzzük,
 nem csupa ostoba zug, értelem-béna az ország,
 lehet, csak ettől a taszító bűdösségtől kába.
 Tengereink elorozták, ám ismerős: aranyfogakkal hasít gerincig a cápa.
 Maguk nem olyanok, mint a megtisztulást berregő porzsák.
 Szélhámoságuk üdvtana üres, elvtárs-uraim.
 Árulják el, a közjó érdekében, hol a vitamin?
 Saját szennyüktől robbannak majd szét, szent igaz,
 addig buján tenyészik körükben az álság,
 a haszonért képesek, hogy a Földet magukkal rántsák,

magas lovon járnak, modoruk bicskanyitogatóan pimasz,
előbb-utóbb lábunkról lemállik a ránk kényszerített jobbágybocskor.
Kiheverhető ez a finom demokráciába pácolt, kíméletlen ostor?

Honnan, kik által toborzott, kicsoda-micsoda ez a had?
Közjük jó néhány hajdani Vérszövetségi vérdíjért járogat.
Araszolnak zsoldossá zsibbasztott katonák:
szívférgesek, furakodnak. Most már ne tovább!
Hátukon bornyú nincs, lelkükön a púp, óriáspolip zsigerli őket,
de hópénz, koszt, kvártély újratámasztja az elszánt mívelőket.
Testünkben pribékek vájkálnak, éreztetik sebeink, szárnyainkat sohasem,
elhitték, csonkoltak végleg,
remélték, megszakadt íve a röpülésnek.
Nagymesterekből állna ez a csürhésen
gyülelész banda? Zömük hivatalos titulust is viselt,
mégis lélekcsiszárságot, nemzetsorvasztást képviselt.

Tisztelt magyar nép! Ezeket ki engedte oda?
Kaméleon-demokráciát mímelhetett voksaik által az a horda,
szekfűszínből átmázolódtott globális megélhetési-ócska,
akinek ez a föld se istene, se hazája,
vörös szőnyeget, bársonyszékeket kerítettél alája,
róluk még le sem kopott '56 vérbefojtásának iszamós mocska,
„hagyományőrző” utódaik kétezer-hatban ismét leverték,
megtaposva, mint egykori rendőrlovak, a 301-es parcellát, a forradalom emlékét.

Tisztelt nép!
Rövid és lyukas, bár nem úgy, mint a lyukas zászló, az emlékezeted,
károsan felejtesz, még magadat s írmagjaid is nem létezővé feleded,
bár zömében tiszta vagy és ép,
s a szakrális haza a tiéd.
Ám soraid közt temérdek sok a lotyó-szellem s a húgyagy.
Válaszolj, ha mersz. Vagy önparancsra a fejed menetrendszerűn kihagy?
„Kicsi a hordócska...”
Itt magasles, fröcsög ormán simaszájú szónok s dadogócska.
Csigér, ami benne terem,
minden csepp nyáluk elmeháborító erjedelem.
Felhatalmazásoddal önnön fészkebe randította ganaját,
e szokást 1919 óta ivadékról ivadéokra adja át,
máig elleplezi, másokra keni a bélsárt,
külországban, belhonban akárhol van, szitokszókkal szennyez,
gyűlölettől elvakultan rágalmakat gyárt,
mindenfajta árnyalatú szint mellére feltesz,
mindent, ha az szépen jövedelmez.
Ok és okozat felcserélhető liberális módi szerint,
kisstílún, ám nagyvonalún salakjától elhatárolódva eltekint.
Mindegy neki, mi az emse, mi az ártány,
de „hímberlinaként” politikai ficánkolással vonul végig a sztrádán,
el sem képzelve, ha Noé csupa egyneműt ment ki a bárkán,
kipisztítja bolygónk a természetesség ellen lázadó járvány.

Nyomorult létének mégis ez a kupac bérce-érce,
 a demokrácia mocsaras tájékának lila lidérce,
 nem avuló kunsztjuk: mindig kettős mércével döntenek,
 quod licet lovi, non licet bovi,
 amit szabad Jupiternek, tilos az ökörnek.
 Életútját annak csak nyakában igával szabad róni?

Évezredek óta emésztő méltánytalanság marja szívetek,
 hun-sarjak, testvéreim, ki menekíthet meg titeket?
 Csak magatok, csak magatok.
 Hajdani sztyepei nomádok, miként őrizhetitek meg belső hatalmatok?
 Kire számíhattok itten a zavarosan áradó időben?
 A meder-iszapig nem volt rest a Nap lemenőben,
 lám, egy szál magatokra maradtatok,
 ne bízzatok a szemfényvesztő délibábban eszelősen,
 az Isten újra megteremti a kinti és a benső virradatot,
 mikor tértek már észre, véreim?
 Itt csak úgy kell, úgy szabad halni éterin,
 ha nem kezdi ki gyöngeség, kétely, álság a hitetek,
 s valljátok, a szakrális királyság öröktől vezetett.
 Az Élő Égi Igazság akarataként Jó Hírként alájó
 a Szent Korona, s ha nincs szakrális király, akkor Ő az első.
 A Magyarok Istene s a Szent Korona
 egyetlen célra választ népet, királyt, hazát,
 melyben Nagyboldogasszony a patróna,
 hogy kiderítse az összezavart, cudarul becsapott nemzet s a világ ősigazát.
 Hányszor kellett volna összeállni a romboló erők ellen?!
 A pálfordulás belőlünk is kiűzhetetlen?
 Pedig időkezdetektől a nagy és a kisantant
 más neveken ugyan, de vaskesztyűvel tartott s tartna alant,
 s bővelkedünk szalámitaktikáktól fertőzött hentésekben.
 Megszabadulni tőlük elég, már minden rendben?

Évszázadok óta folyik a halálos móka,
 vigyázva, ne billenjen fel a kényes libikóka,
 élünk, mint kólibaktérium a közös gyomorban,
 melyben nem csak korgó sóvárgás van,
 és nincs már ki élvezkedjék az olcsó hahotán,
 lehet, mert siket vagy belényilal,
 fejtől bűdösödik a Krisztus-szaporította hal,
 nincs ínyére jóllakni a mindig utolsó vacsorán.
 A nép zöme szellemi éhkoppon, cellapriccsen,
 majd akkor ocsúdik, ha vére fröccsen.
 A belső megbutított, kihasznált söpredék,
 idegen zsoldon tenyészőkkel a nemzet ellen frigyre lép,
 globálkodó külérdekek nevében harsog, tüntet,
 nékik a honárulás, gyalázás kéjes mámor,
 őrjöngnek, mintha nem is születtek volna anyától,
 fals vonításuk minden hangja büntett,
 olykor csihadnak, akkor lakmároznak az odavetett koncon,
 előfizetésre megint ugatnak a szabadságról, megkötve spekulánsi koloncon.

Kiegyensúlyozni vakmerő próba itt,
rendre ellenünk süllyednek a mérlegek,
felénk Justitia fél arca fordult, az árnyékba dermedt,
s fölemésztette a küzdelem „a legnagyobb magyart”, Széchenyit,
égette önvád, mert feltétlenül hitt még a hazafi Nagyúr,
Ausztria és Magyarország csak együtt maradhat európai súly,
győzködte erről a birodalom megszállottja, Metternich,
kedélyesen kezelve Stefi grófot, ám elvágta a képzelet fonálát: nicht,
amikor a gróf építkezni akart, akadémiát, gőzhajózást, Lánchidat,
akkor is, ha tudta, az ellenség az első, amely áthalad,
megregulázta a Dunát, a szenvedélyét kiélő Tiszát,
mitikussá emelve a kubikus taligát.
Mint a vakreményt ösztönző kertész, ki ültet gyümölcsfát,
előre sejtve, a termésből már nem olthatja szomját.

Bécs sosem akarta, egyről a kettőre jussunk,
nem tűrte, önállóság, függetlenség legyen a jussunk.
Micsoda csali: közös hadügy, pénzügy, külügy, te nagy ég,
ennyi naivság, bűn, a blöff elfogadása, országot vezetni elég?
Ausztria szemellenzősen akart tartani abszolút kordában,
vaklátással kényszerített, valljuk: szövettünk egy bordában.
De nem! Életünket és vérünket igen, ám zabot
nem adunk, nyakas véreinktől ez fel nem ajánlatott.
Bár néhány Széchenyi-társ fajtájáért megcselekedte,
a hazáért mindhalálig! – nem szólalnak vette.
Az önáldozás, a lovagias gesztus, becsület a politikában nem érték,
visszaüt a nemes elkövetőre, nagyvonalúságát gyöngeségnek vélték.
Lásd Königrätz után Deákot, később Horthyt, Antall Józsefet,
az egyoldalún megtartott szó, mértéktartás, íme hová vezet?
Az országtestet a ragadozók, ki tudja, mennyi időre, ismét széjjeltépték:
a jó szomszédok, ha behintik sóval – ellopták azt is – kipusztulunk végképp.
Ingerküszöbig hajszoltattunk, vegetációt vállalva megmaradtunk,
nem a halál, elveszés: konok itt maradás a rangunk.

Akkor is, ha peckesen üljük meg a lestrapált hintalovat,
még ha helyben ringva is, az álom
lerombolva is stratégiai várrom.
Fehér lovat mímelve magunk alá, vágatunk patkó-szikrás távlatokat,
bár annyiszor legyőztek, de nem elrendeltem,
annyiszor fölálltunk látszatra tönkreverten,
remélve mégis, közülünk valaki a csillagösvényre átugortat.
A Grál kehely porba csattant, pocsolyába tolult a vér.
Szikkasztó sziken, párállik éghez, tán a küszöbig fölér.
Boltíval fölénk szivárványt: ámítóan csábos kapu,
nem okulunk, áldozati kosként nekirontunk, nincsen tabu,
erényünk sem, a bűnünk sem csupán mai,
ezt játssza velünk az alkonyatos Nyugat és álszent társai!
Az újdondad parvenü birtoklók, mindőjük garázda,
az elszakított területekről szívünkig hasítva a barázda.
Tettessük, mintha a fájdalom nem az ennedikre emelve volna,

akkor helyben hintalovunk hová bitangolna?
 Mert nincs sehol a lovas, nélküle üres a nyereg,
 mint Szindbád tetemével a Szürke a temetőig kecmereg,
 vagy lóhalálában ennyire lassítottan gyors
 ez a megátkozott férfi-sors,
 a végzetet át nem látja, de bánja,
 tudja, harapófogó öblébe van tervezve, szánva,
 szél ellen, szél mentén bezárul a fogó két szára,
 foglyul ejtve kényszerű kompországságig mindig,
 a sok cikcakkos, ide-odának szörnyűséges az ára,
 és rendre leverik rajtunk, behajtják az utolsó vérig,
 e szűkre szabott térben fapadosan lavírozunk,
 árral szemben evezünk, gályánkra vitorlát hiába húzunk,
 akarunk, vágunk sehovába benyitni nem tud,
 imaszárnyakon is csak a szivárvány-küszöbig jut.

Keresztény-gyilkos sáskajárás tarolja a vidéket,
 támogatják, akiből a hús-vér életöszön és a józan ész kiégett;
 vallási köntösben politika: el kell foglalni Európát,
 noha a Marseillaise, a Himnusz és a Müezzín külön oktáv.
 Számos ösvény vezet Hozzá, mégis egy az Isten.
 Az utcára verbuváltak kockakövek közül kaparnák ki a gesztenyét,
 a globális Hazugnak, néki csupán a hatalom kell s a kasszakulcs,
 a Föld fölélése az üdvtana, s ez a sivár Minden,
 de már kiürült-é a nincsen?
 S hogy a siserehad gőzölgő teltkondérból egyék,
 ezért körükben csasztuskát skandál e massa-csúcs.
 Ó, én népem, mikor okulsz,
 hová egyeztünk, ki s kivel?
 A döntés máig éri el
 agyunk, szívünk s hazánk, ez a mismás gyarmatroncs,
 hogy évezredek óta végzetünk a piton-ölelésű két abroncs,
 sarkantyúzzák lovuk Hunor és Magor,
 űzik a csodaszarvast, meglelik valahol,
 Emese álmából kiröppen-é az irányt adó Turul?
 Szabj irányt, legalább magunkat érijük utol.

Államférfiak voltak, mozogtak szűkre mért keretben.
 Széttörni kell, erővel, vérrel, verítékkal, idáig jutott
 a másik lángelme, Kossuth,
 mert hallja, oroszánok bögnék a ketrecekben;
 ráébredt, totális hatalom ellen a szabadság abszolútuma kell,
 melyben a Haza és Haladás gondolata egységre lel,
 amikor a német-római császár, egyben magyar király
 saját országára hadat küld, az milyen irány?
 Nihilbe mutató! S akkor választás nincs más,
 gúzsbakötés helyett leválni: detronizáció, trónfosztás.
 S talán kitágul a tér, bebizonyíthatja a magyarság,
 az országban, ahol nincs önrendelkezés, szabadság,
 kényre-kedvre kiváltságosan zsarolhat nyeréskedő idegen tőke,

segédmunkássá züllesztett, maradék piacait elkótyavetyelő hazug,
 másodrangú nép vegetál, feltámadás nélküli örök időkre,
 s engedik a kátrányos éjt, melybe a sátán minden fényességést eldug.

Ki mit tenne, ha tenni merne,
 mielőtt egy Széchenyit s egy Kossuthot egymás ellen nevelne?
 Mintha mindőjüknek hatalmas igaza lenne
 s kijátszaná őket egymással szemben a sok tehetetlen gyenge.
 Még a megalkuvásban sem egyenrangú, csapnivaló alkusz,
 a nagyok árnyékában a meneküléshez egérutat nyert bennük a szusz?

Vajon lelhető-é harmadik út?
 A háború békét akar, a béke háborút.
 Kétirányú a futóárok,
 szuronyrohamos élve boncolásnak ideális terep.
 Ám életvágóbb, amit előtte kiásunk, abból született egészséges vályog,
 nem mord mélység, mely részvét nélkül csak temet,
 az odaveszés emlékművei ereszthetnek belé gyökeret.

Vajon van-é harmadik út?
 Megcsonkított kis lélekszámú népnek járna.
 A brutális globál-demokrácia szemfényvesztőn korrup, t
 mindenkit leroskaszt, akire súlyként nehezül a járma.
 Itt minden fohász, ami emlékezet,
 és minden emlékezésből építkezni lehet.

Tertia non datur?
 Pedig létezik, kiútként bennünk lapul,
 még valaha Széchenyi akarata kövezte,
 szétrobbantott nemzeti agyát összetartó ragaccsá növesztve.
 Rémlík, Deáktól hozzánkig, bár akadozva, elér;
 hajókürt bőg önvádként a kék folyamon,
 s egy feltámadási napon lövés dördült Döblingben,
 a pisztolygolyó minden klasszis versenylovat beér,
 azóta agyvelődarabokon lépkedünk, mint síkos olajon,
 bömbölnék a gőzhajók Dunánk azóta sem oszló kódében.
 Hullák emléke duzzasztotta medrében az An der schönen blauen Donau elringat,
 felülemel a valcer-suhanás, beszív, mint az éj hulló sirálytollat,
 közben vérmes reménykedők bizakodnak kölykedző homályok jöttében.

De van-é harmadik út?

Csak a kereszt szigorú geometriája létezik, nincs rézsút?
 Szabó Dezső, Németh László és nagyszerű mások
 hitték, hogy van! Ne lehessen, mint gyakorló homokzsákok,
 szüntelen ütni, verni, pofozni, dögönyözni Magyarországot.
 Deák tudta, idegen hordáktól tönkrezúzott,
 önazonosság-tudatát a bőrével együtt lenyúzott,
 kivéreztetett ország kínlódva kell lábra álljon,
 s vállból tépje ki a kart, mely billogokat rányom,
 időt muszáj nyernie a létharchoz, szusszanni.
 Kossuthnak igaza volt, nem lehet jövőnk ott,
 hol lélegzetünk erőszakoltan kifogyott,

s úgy születni, hogy nem engednek *vagyni*.
 Sejtenergiáit ossza be az ország, s állati türelemmel várjon,
 mert esélyt a nemzeti létre csak így lehet kicsikarni.
 Ne kínálja fel magát szőlőlevéllel bélelt tálon,
 Figyelmezzon: az árulásért járó ezüstcsillogása talmi.
 Bölcsen ismerte fel Deák, az édesanyák
 nem keresztfára szülik fiaik, akkor se, ha satnyák:
 bármelyikükből válhat még vértanú,
 legalább televényedjen a por, és termővé a hamu.

Ott és akkor, később is, van ösvény, egy harmadik,
 amely megkreált végzetünkből kimenekít,
 mert a lohaszthatatlan hit hevít,
 egyszer ez a nép célba juttatja mesebeli legkisebb fiait;
 és gigantikus teremtésbe kezdett
 a világtörténelmi próbákon edzett
 fajta, ám felmutatta a földkerekségnek, mire képes, ha bilincse nincsen,
 együtt ő, a feladatra kiválasztott, és az Isten,
 ha két keze vasba se verve, akkor szárnya nő,
 teremtő képzelete kivételes pillanatokban Alkotójához mérhető.
 Vajh, szerencsésebb csillagzat alatt nem ütnek ki balul
 világrendítő forradalmi, ha láthat, nem vakítják s nem vakul,
 nem lóg szemébe Batthyány s Tisza István inge, rajtuk durva ihletésű rózsák,
 kivégző lövedékek robbantotta kémlelőlyukak.
 Rálel a jövő lényegére, aki a halottakban kutat?
 Válasz az Élet: makacsul szülnék a Mater Dolorozák,
 nem tűrik el kihalni ezt az elhivatott, nagy múltú népet,
 mely azzal, hogy Van, színesen összefogja a Mindenség-egészet.
 Augsburg, Muhi, Mohács, Rákócziék, 1848, Don-kanyar, náci német,
 komcsi szovjet, hiéna nagy- és kisantant, ezerkilencszázötvenhat, tőkés USA,
 utánuk a töménytelen fohász,
 nemcsak rutingyakorlat, de a lét értelmén elréved,
 nem felhőkbe szívatott fel, e világi nyers akaratú, megtartó kovász.
 Belőle táplálkozik a bitófa-erdész le- s felmenőkkel vívott tusa.

Csillagok, csillagok, nem e világiak, mutassatok utat.
 Vajon rálel a jövő titkára, ki a halottakban kutat?

Deák meggyőződéssel vallta, megértve Széchenyit,
 most csihadva tanulságos haladni itt,
 a legtöbb a lassúdad tűzön, ám birtokban tartott jelen,
 visszaszerezhesse önbecsülését a nemzet, s cselekvő legyen,
 ezzel időt s erőt nyer, a kérlelhetetlen másik
 pedig esélyt, vert helyzetből a visszakapaszkodásig.

A Kiegyezés kétélű kard, ezért mértéktartó s nem kevély,
 számos előrelátást profetizál a látnoki Cassandra-levél,
 mert Kossuth igazának elő- s élőképe a pesti srácokban él:
 nem elég megnyerni semmissé tehető alkuk árán a Jelent,
 megint jön korszak, mely másként értelmez, ismét más jelent.

A rövid távon izzadásig kitaktikázott, nem totális győzelem
hosszú távon megsemmisülésig ható kudarcot terem.

A Kiegyezést követő másfél évszázad újfent bizonyítja,
bőrünkön tapasztaljuk, a világ szemernyit sem javult.
A Kárpát-medence zárt, innen nincs katapult.
Az erős a legyőzöttet megszállottan irtja.
Céda lett a Nyugat, szívét romlott arcú futtató fiúk bírják,
különös, hogy korunkban ezek a rétegek a történelmet írják,
akit egyszer gyöngének tartnak s tettek, maradjon is zsákmány,
háttorzongatóbb gyakorlat ez, mint a Kommünista Kiáltvány.
A magyarság a százötven év alatt annyit haladt,
amennyivel kényszerítve, lefokozva hátramaradt.
A fejlett totemállattá magát túlevő Nyugat visszavett mindent, ami neki hátrány,
gondosan ügyelve: ne sérüljön a demokrácia-látvány.
A velejéig rothadt Európa prostívá kopott,
meglehet, egykoron hittük, Zeusz ágyékának nemes gyümölcse,
nem hiszem, ama Főisten ma a kedvét benne töltse,
ez a lestrapált, vakolatosra sminkelt kokott
tükörbe nézni nem mer, de vérszemet kapott,
s a deáki fölívelő műből majd' mindent visszarabolt s raboltatott.
Az idegrendszerben felhasadó kízzató villanásokból néhány,
s ez csupán a lecsupaszított hidegű jéghegy csúcsa,
a számlát velünk fizetteti – nem volt elég Trianon?! – noha ez az ő végbúcsúja,
elfertőzött keléseink bestiálisan marcangolja tovább a hiány:
Láng Gépgyár, MOM, Csepel Vas- és Fémművek, Kismotor- és Gépgyár, Medikor,
Hajógyár és a Kereskedelmi Tengeri Flotta,
majd a Dunai (hegymenet s völgyemenet, itt ugyan egyre megy),
étolajgyárak, cukorgyárak, Minőségi Cipőgyár, Pécsi Kesztyűgyár, konzervgyárak,
Akkumulátorgyár,
Taurus Gumigyár, Telefongyár, Orion, Mezőgazdasági Gépgyár, Rába Vagon- és Gépgyár,
Tungsram,
Téglagyárak, textiliparunk, Metallokémia, a Malmok,
cementgyárak, mondom, nem végesek a listák.
Így, tervszerűen kifosztva, hogyan lehetünk egyenértékű globalisták?

Fölvásárolták földjeink, ne vessünk, ne arassunk, s további vétkeink:
engedtük, intézzék ügyeink jómagyar bezsírozódott fülű strómanok,
ha az ördög suttog hozzájuk, csak akkor nem hallnak nagyot;
akácfakivágásra köteleztek, hulljanak el méheink,
a magyar méz másolhatatlan világmárka, eredeti,
maga a hamisító kínai is kedvtelve eszegeti,
majd a francia behatolás vulkánikus szőlőhegyekbe, síkvidéki gazdag rögbe;
summás támogatás, ha a gazda által szántatik ki a venyige-koronás tőke.
Térítést nyert – abszurd! – fizetség jár, hogy valami ne legyen,
Kadarka helyett teremjen inkább magyar-földi Chardonnay,
bizony nehezemre esik megállni, hogy rajtam erőt ne vegyen
az ősi vágy, s ki ne feszítsem ösztönből az íjt.
Vivat! éljen a világpiacra kiszámítottan rafinált francia lé,
de szétlőném a véres képmutatás fogházát, a Bastille-t.

Éljenek a magyar banditák, akik a Versailles-t okozóknak segítettek,
 hogy kitephessék a virágjukba merült jonatán almafákat,
 a Magyarok Úristene az Attila ostorával retentsen titeket,
 miféle mámor gyúrt alá, kótyára vidd, paraszt, a hazádat,
 amiért őseid elestek, amiért sorsosaid zöme legendát teremtett,
 minden magyar hanttal kufárkodót az Isten verjen meg!

Ha már eladtad magad, dobd el a kapát, kaszát messze hajítva,
 üres kezed ökölnék se jó, zsebed zugszerződésektől degesz,
 áldozol a Pénz előtt, alázatosan gerincet hajlítva,
 sutba veted büszkeséged s jogod: előbb voltál itt, mint ezek,
 és most bármelyikük zsebre tesz!
 Hová tetted az eszed? Hiszed, ezért egy álomvilágot vehetsz?
 Temetkezni föld nem marad, gyermeked nincs, ki s hová ássa a sírt?
 Ne gondold, az ENSZ-nagyvilág oszt néked elégséges írt,
 mert Vörösmarty sírod köré gyászoló európaiságot ígért,
 elmúlt a száanalom, a részvét, élet-halálad kívánják a profitért.
 Szabadság? Szabadrablás, utána kierőszakolt szabadpiac.
 Megvezetnek, aztán majd – mint száz éve – az élted: folyton riadsz!

Memento mori: emlékezz a halálra,
 etruszkok ezt a figyelmeztetést hagyták hátra.
 Nincs foganatja, tűnik minden hiába,
 a valóság a beteg anyag mániákussága.

Kocsis István drámaköltő barátom,
 elindult a vadonba esélyes hétcsapáson,
 több könyvében az alaptényeket számba vetve,
 mint az ősbűnt, folyamatában levezette,
 megállapításait vádpontként sorolom,
 nemhogy végigolvasni, belétekinteni is borzalom.
 Vezérlő szava mindenütt a Hamis, nem szükséges a színesítő szinonima,
 nézzen szembe a nyomatékosító ismétléssel, aki nem nímand,
 aki még az öntudatlanságig nem kiszipolyozott,
 bírja el, káromkodva bár, a szörnyű lajstromot,
 akit nem mételeyezett meg a siralomvölgyi ember álsága,
 az tudja, mitől:

*„A mai magyar és a mai európai történetírás válsága
 Az őstörténet, valamint a régi hitvilág történetének a meghamisítása;
 A hunok történetének, valamint Attila uralkodásának rejtélyei;
 A történettudomány forrásainak helyes értelmezése,
 Szent István Intelmeinek a meghamisítása;
 A késő középkor, az újkor és a legújabb kor meghamisítása a magyar történettudományban;
 A történelemtudomány forrásainak helyes értelmezése.
 A nemzetiségi mozgalmak és a Magyarország-ellenes irredenta;
 Trianon kérdésköreinek meghamisítása;
 A rejtélyes trianoni pszichózis;
 A leegyszerűsítés veszélye elleni védekezésről;
 A történész drámája;
 A történelemhamisítás és Európa eljelentéktelenedése”*

Mindig gyűlöl minket a világ némely része,
lehet, mert mi vagyunk a természet egésze,
kovásza, ragacs, óbora, kóbora,
bár oda már a kalandozások kora,
de Augsburg után is maradt még kürtünk,
szól, azóta is hirdeti, meg mégse szűntünk.

Akkor is, ha tudjuk, nem igaz már öröktől semmi,
ezt igyekezett a Szent Korona-tan írója könyvbe venni.
Ha van ősbűn, van ősi igazság.
Az volna-é, hogy kis lélekszámú népnek megszokásból földjét, véréét osztják?
Ne rajta próbálgassák Káinnak botját,
mert mondva mondom, egyszer gyászba borul ez a vadság.
Harmadik esélynek is kéne lenni,
azért érdemes évezredekkel menetelni,
lehet, becsapnak, ócskandó ígéket hirdetve konokul.
Miért, az emberiség mikor javul?
Ezért hitünkéből, népem, jottányit se engedj.
Álprófétahad, kushadj, szerényebben viselkedj!
Döntsd el, mi a háború, szabadságharc, hazaszeretet, forradalom,
és a nyakatekert okoskodáson kívül van-é másik?
A megvezetett sokadalom?
Leélni napokat, évezredekkel, semmi sem olyan, aminek látszik.
Világra jönni megcsalva s úgy lélegezve a meghalásig?
Uram, légy te, mint mindig, a végső bástya.
Az emlékezet régészei közül néhány kiásta,
a Hamisság meggyőző ellenpólusa
mi vagyunk, lehetnénk, ezért viharzik a tusa.

Szent Imre herceg s Zrínyi Miklós kancelláriánus vadkanjai után
merényletes rablógyilkosság, száműzetés, méreg és kötél...
Számos hevenyészett összeesküvést elkövetve, sután,
a műkedvelő ármánykodás önmagunk feladásával fölér.
Elkélné a háznál egy ártányos, szakavatott böllér?!

S a főrendek, egymás gyilkolásától – hol van a hon?! –
miért nem vérfoltos a kegybirtok?
Hűbérurak, méltóságosok, excellentek, annyi alávalót elbírtok,
boldogulván, mindig színültig telt falovon,
királyok előkelő cselédei: lefelé öncsaló, káprázatos pompa,
s a térdre kényszerítő önérzet elegánsan otromba
jeleivel: lentre tapos, fölfelé nyalkán nyalg,
tőletek tanulta az élősködő bolsevista bagázs?
Ne elemezzük atomjaira szedve, kifakul a varázs!
Akad, nem kevés, kiktől bús kedvünk nem fanyalg:
Balassi, Mikes, Wesselényi, Strom Marcell, Kornis, Teleki, Aczél, Bethlen,
Klebelsberg, Prónay, Esterházy János s eszmebajtársaik, egy sem volt tehetetlen.
S közben fölemelték rögbe-vert arcukat a földből,
a néphit reájuk ruházta készítő erőtől,
Nagy Imre, a proli hős, és társaik,

– Ki tudja, még hányszor kiásatik?
Ilyen makacsul megtartók a mágiák s az álmok?
Anyagi léten túl ellenálló szellemi pajzssá váltok?

Tisztelt magyar nép! Az átkod,
elbújsz a pajzs mögé, magadat sem látod.
Gyászoló házaknál nem véletlen szokás,
tűkörre vont fekete szövetből a leborítás.
Testeddé szervült a szemellenzöd,
mögüle pislogsz, ám teljes erődből, egy irányba nézz,
ez mind te vagy, aki lassan elvész,
tartásod meggörbül, kikorhad belőle tavaszok táplálta velőd.
Húzd el a múltat s a jelen-jövőt számtalan hímzéssel átszótt függönyt.
Mit láthatunk még, ami belénk lelket önt?
A Christo és Jeanne-Claude bravúros happening,
vagy a Feszty-körkép, mely benső magunkra ébredésre int?

Újabb százötven év mit hoz vajon?
Amit halmoz, tán nem pusztá, dohosodó ígérethalom,
ha nem bambulunk ki vakon
a réslátásra zsugorított ablakon.
Pásztázzál végig az eddig csekély figyelmedre méltatott tájon,
rántsd szét a függönyt, szemléld, sok a fájdalomba süppedt lábnyom,
vad és vadász vigyázva cserkel odakint.
Az aranyozott rúdon, a zálogházból kiváltott rézkarikákon,
Zrínyi, Balassi, Batthyány, Tisza, Teleki, Bárdossy, megannyi halálos ing,
az országos huzatban se szikkadva, se száradva nem kering.
Alattuk megkönnyebbülésre kiárusított barikád-rom.

Égnek vásznukon ordenáré-ihlette véres rózsák,
kivégző golyók ütötte szepszises sebek,
ebek harmincadjára hagyattak itt mindenek.
Csak az édesanyák csatasorban! A haláltól az elmúlást elorozzák,
a szülőcsatorna kitágul, mint a szemhatár,
sírhantoktól és bölcsőktől hullámlik a vidék.
Tisztelt magyar nép, tudatosuljon benned, mindez érted történik, tiéd.
A nemzet kihalhat természetes módon, de nem abortálhat,
egykes asszony nép, mint egykoron, önméhében kötőtűvel nem turkálhat,
bár most, született önsorsrontó, még nem hiszi el,
ha időben ébred öntudatra Európa: ki fog kiegyezni kivel?
Népem, ne légy ráérősen lanyha!
Ne azt szimatold, merre a konyha.
S azon kevésnek, ki élesen lát,
ne küldj vajúhollót, ne dobj követ,
ne oltsd ki semmivel szemvilágát,
tanulj tőle, s tisztelettel övezd.

Ne légy gonosz bűbájtól gúzsba zsibbasztott kába,
ne reméld: bámésznépnek megtérül a panoráma.